

Како ствари стоје, цењени публикуме, изгледа да ће баш ова, доскора турбопатриотска коалиција, направити значајне помаке у решавању косовског проблема. Тако бар тврди њен председник, Ивица Дачић. Знамо, каже Ивица, шта је могуће, шта пак није.

Време је да се поради на побољшању животних услова за косовске Србе и - уопште - чемерни косовски живаљ свих народа и народности. Пашће ту (добро, Ивица не каже баш тим речима) и нека координациона тела, такозвани „официри“ за везу између двеју страна, који ће (надајмо се) допринети смиривању ситуације и почетку изванрововског дијалога. Весна Пешић је то лепо објаснила у „Пешчанику“. Може им се, брате. Ко ће да им се успротиви? Сила божја: Коштуница, Вукадиновић, Антонић и четрдесет гуслара. *N o big deal*

, што но се каже у вароши у којој столује „председник света“, наше горе лист, такође преамбициозно антипротиван сваком српско-албанском компромису.

Е сад следи чувено питање? Шта се до сада чекало? Ваљда да опадне притисак митолошког „народног одушка“ који је, да се не лажемо, био политички индукован и медијском хистеријом подигнут до тачке пуцања, а од кога је велику штету (на почетку) видео само Београд, а (потом) и остатак Србије. Ех, шта се чекало? Када смо ми то, Срби, ишта учинили пре него што би вода долазила до грла и пре него што би догорело до ноката. Поштено говорећи - никада. А зашто је то тако? Да ли имамо урођени самодеструктивни ген? Да ли смо мазохисти? Јок, море. Покушаћу да вам објасним, али немојте ме преозбиљно узимати, тешка тема је у питању.

Елем, читамо ових дана врло интересантну књигу овде мало познатог италијанског аутора Корада Алвара, „Нешто као живот“. Књига је, да кажемо, апартна. Мешавина дневничких записа, прозе и афоризама. Да не буде забуне, Алваро не помиње ни Србе ни Косово, човек пише о мучним годинама настанка и пропасти фашизма у својој домовини. И ту, у тој књизи, налетим вам ја на следећу реченицу: „Сви су се дали у велике мисли па бркају отаџбину са очевином.“ Е, то је, даме и господо, и наш велики проблем. Исувише је овде дилбера који мешају отаџбину и очевину и који са нашом

отаџбином - поглавито из суманутих или ниских побуда - раде оно што ни у сну не би урадили очевини. Таквима треба стати на пут, па ће се многи путеви отворити. А Косово ионако признати не морамо.

(Данас)